

A baloldal utolsó reménysége

2018 augusztus 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Vona Gáborban rejli? lehet?séget láthatóan a posztkommunista panoptikum is felismerte.

Túléli-e Vona a Jobbikot? A rövid válasz: igen. Míg a Jobbiktól (és/vagy a bel?le szület? újabb szelíd és vadhajtások bármelyikét?) a jöv?ben nem várható, hogy jelent?s politikai tényez? lesz, addig Vona politikai túlélése biztosítottnak látszik. Hogy hol, milyen formában, az viszont izgalmasabb kérdés.

A sok ambícióhoz némi tehetség és karizma is társul; ezt akkor se tagadjuk, ha nem szimpatizálunk vele, enélkül nem lehetett volna sikeres MLM-ügynök. Nyilván a politika is érdekelte, így keveredett fiatalon a közelébe, családi hátteréb?l ered?en a jobboldalon.

Orbán második és Vona els? „felemelkedése” tulajdonképpen párhuzamosan zajlott. Vona újoncként lépett a politikai porondra, míg Orbán már kifejezetten tapasztaltnak számított nyolc év parlamenti képvisel?ség, illetve négy év miniszterelnökség után, és tán ebb?l kifolyólag is láthatóan a politikai f?sodorban érezte jól magát, ott látta saját jöv?jét.

Id?nként kiszólt a megszokott politikai kánonból, de az EU- és NATO-tagságunk, a Fidesz helye az Európai Néppártban vagy Magyarország szerves részvétele a nemzetközi gazdasági folyamatokban, ezek számára mindig egyértelm?ek voltak. (Az ambíció mellett a reálpolitikai érzék is nagyon fontos.)

Mégis volt egy jelent?s elégedetlenség a honi jobboldalon a nemzetközi intézményekkel, a status quóval szemben. Ehhez társult némi naiv idealizmus (nevezhetjük hagymázás fantazmagóriáknak is) a magyarság ?si kiválasztottságáról, a turulmadár szellemér?l stb., és hogy nekünk aztán semmi szükségünk senkire, mi önállóan is szembeszállunk mindennel, és legy?zzük mindazt, ami a világban nem jó.

Ezt a hangulatot kiválóan megfogta Vona, és az általános elitellenességet aktuális, napi kérdésekre (is) lefordítva (cigányb?nözés, antiszemizmus stb.), a radikális hangvétellel a Jobbikot markáns, 20 százalék körüli eredményt is elérni képes párttá tette. Ez komoly teljesítmény, ne vitassuk.

Fontos azonban látni, hogy 2010-ben még egészen más szelek fújtak. A liberális hegemonia (látszólag) ereje teljében volt, hasított a globalizmus, tombolt a politikai korrektség.

Ahol nem szabad kimondani bizonyos dolgokat, feltenni egyes kérdéseket; aki mégis így tesz, annak azonnali megbélyegzés, kiközösítés jár. Hogy egy politikus és pártja a nemzetközi politika felszínén maradjon, országa továbbra is megtalálja helyét a nemzetközi gazdasági vérkeringésben, nem mehetett szembe a f?sodorral, az „establishment”-tel. Orbán ugyan feszegette kicsit a határokat, fogalmazott meg – remek politikai ráérz?, el?relátó képességgel – másokat és korát jóval megl?z? gondolatokat számos kérdésben, de sosem vonta kétségbe az alapvetéseket.

(Fontos megjegyezni, hogy ezt most sem teszi, minden ellenkez?, politikai indíttatású híreszteléssel ellentétben.) 2010 el?tt, de a választási gy?zelmet követ?en sem tehette meg, hogy a nemzetközi politikai érdekeknek, hegemoniának gyökeresen ellentmondjon.

Egy kormányzati felel?sséggel nem rendelkező, eleve „kívülr?” érkez? párt és annak vezet?je viszont szabadon tehet, mondhat bármit. Mérlegelnie kell ugyan az esetleges elmarasztaló visszhangokat (Vonának és a Jobbiknak b?ségesen ki is jutott ebb?l), de a megnyerhet? szavazatok fontosabbak voltak. A radikalizmusra komoly igény volt 2010 környékén, és ezt Vona csúcsra is járatta.

Azóta azonban óriásit fordult a világ. A két évtizede uralkodó hegemonia és annak intézményei recsegni-ropogni kezdtek. A liberalizmusnak nevezett doktrinerség annyira túl lett tolva, hogy a társadalmakban világszerte beindultak az egészséges immunreakciók. Beindultak?

Megállíthatatlan g?zmozdonyként törik át a politikai korrektség és a hallgatás falát! A brexit, Trump gy?zelme, Németországban a kereszténydemokrata párttól jobbra elhelyezked? formáció (AfD) korábban elképzelhetetlennek hitt meger?södése: ezek mind az elittel szembeni vélemények felszínre törésének markáns jelei.

Kellett persze a migráció egyfajta gyutacsaként, amely belobbantotta az addig csak itt-ott pislákoló elégedetlenséget. A migráció és annak a f?sodró politika, illetve a hozzá végtelenül lojális média általi katasztrofális kezelése nemcsak a szembehelyezked? politikai szerepl?k hangját er?sítette fel, hanem milliók szemét nyitotta ki, aktivizálva a politika, a közélet iránt korábban nem vagy csak mérsékelten érdekl?d?, hétköznapi emberek tömegeit.

A jobbközép pártok hirtelen egész más hangot üthetnek meg, nemcsak a migráció kérdésében, de egyre inkább más területeken is. Természetesen nem marad el a szokásos szélsőjobboszás, rasszistázás, nácizás, de az elmúlt 20 év során először ezek a menetrend szerinti szlogenek hatástalanok maradnak, leperegnék.

Ma már fel lehet vetni számos kérdést nem csupán az ellenőrizetlen bevándorlás veszélyeiről, hanem egyre inkább a hagyományos családi formákról, Európa keresztény gyökereiről és jövőjéről is. És az előírt irányvonallal szembeni kiállásban Orbán nemcsak lehetőséget kapott, hanem kifejezetten élen jár, tapossa az utat. Amit 2-3 éve mondott, ma azt ismétlik az európai politikusok, immár a fősodorban, kormányzati pozícióban is. (Pedig hideget-meleget egyaránt kapott érte!)

Megszűntek tehát a Fideszt is megfelelőeskényszerre kárhóztató mesterséges béklyók. Ki lehet mondani a társadalmat valóban érdeklő kérdéseket, lehet beszélni a problémákról az azonnali megbélyegzés, ellehetetlenítés veszélye nélkül.

A Fidesz a lehetőséget tökéletesen kihasználva, folyamatosan szippantotta el a Jobbik szavazóit. Ha végre beszélünk arról, hogy van cigánybővítés, sőt nemcsak beszélünk róla, hanem a közmunkával lehetőséget is teremtünk, hogy a cigányság tisztességes megélhetéshez jusson, és a dolog láthatóan működik is (rácáfolva az ezzel kapcsolatos balliberális hisztériára), akkor az emberek a valóságot látva, saját mindennapi tapasztalataik alapján szavaznak és ítélik meg a politikát.

Persze a fantazmagóriáknak mindig lesznek hívei. Egy részük bent tartható a Fidesz táborában, a másik örökké a józan ész keretein kívül marad. 5-8 százalékot elérhet egy erre szakosodott párt. De ha a radikalizmussal, a szerencselovagokkal szemben egy profi, kormányképes erő képviseli ugyanazokat a célokat, akkor a választók tömegeinek döntése nem kérdés.

A Jobbik alól tehát kicsúszott a szőnyeg, korábbi szavazóinak jelentős része át- (vagy vissza-) pártolt a Fideszhez. Kisebbségben, de valóban érkeztek új szavazók balról, ahol a plebejus cigány- és zsidóellenességnek nagy hagyománya van, simán egy platformra hozva őket a „régit” Jobbikkal.

Ugyanakkor miután Vona a Spinoza Házban kanosszát járt, és megkapta a kóserpecsétet az urbánus baloldal felkent ideológusaitól, az egykori SZDSZ-t máig sirató, megmaradt rajongók számára is vállalható lett a Jobbik. (Csak hogy vesszen a „zorbán”.)

És itt érkeztek el tulajdonképpen Vona Gábor politikai túléléséhez. Pusztán a számok, a sok elpártolt korábbi jobbikos és a kevés új baloldali szavazó tükrében a Jobbik „néppártosítása” kudarc.

Valójában nem is néppártosítás történt, hanem teljes fordulat: Vona egyszeren megpróbálta a pártot magával vinni a baloldalra. Ez valóban nem sikerült. Kérdés azonban, mi volt a valódi cél; egy pillanatig is reális lehetőségként képzelte-e el, hogy a leírt vargabetűvel képes győzni a Jobbik? Ha valóban tehetséges politikus, kellő realitásérzéssel, akkor a válasz egyértelműen nem.

Annyi szavazót viszont mindenképpen visz magával, hogy tényező maradjon; sokan az iránta való személyes szimpátiából, lojalitásból szavaztak a Jobbikra, és ki is tartanak mellette, bármilyen irányba is megy.

A balliberális megmondóemberek ilyenkor imádják megvonni a – hamis – párhuzamot Orbánnal. Orbán ugyanis nem, vagy alig hozott magával szavazókat a baloldaltól, amikor fölismerete, hogy a posztkommunista MSZP és a vele szimbiózisban élő, neobolsevik SZDSZ neki nem oszt lapot. A jobboldalon azonban nemcsak jelentős erő volt, hanem komoly szükség is egy igazi vezetőre.

Felismerte a lehetőséget, és újjáépítette a magyar jobboldalt. Vona is hasonlóan ismerte most fel a lehetőséget. Jelenleg a baloldal van a teljes megsemmisülés szélén. Persze még rengeteg anyagi forrás áll rendelkezésére, elsősorban külföldről. Van sajtója is: a jobboldali médiafölény egy ordas kamu. A legolvasottabb, legnézettebb hírportálok, tévék szinte kivétel nélkül markánsan kormányellenesek. A baloldalnak vannak pártjai is, nincsenek azonban komolyan vehető, alkalmas politikusai.

Vona sosem volt az elvek embere, így gond nélkül váltott át jobbról balra. A benne rejlő lehetőséget láthatóan a teljes baloldali panoptikum is felismerte: Heller Ágnes, Konrád György, Vajda Mihály, Rangos Katalin, Majtényi László, Vásárhelyi Mária, György Péter. (Vigyázat, listázás!) Akkora orbanofókok, hogy mindegy már, kicsoda,

csak valaki gy?zze le.

És tudják, hogy a baloldalon hetedhét határon esélye sincs erre senkinek. Az MSZP az eljelentéktelenedés végstádiuma felé közeleg, a DK egy szekta, amelynek vezérét („Gyurcsán úr”) a szektán kívüli társadalom mélységesen elutasítja, nélküle viszont nincs szekta sem.

Itt vannak még a mikropártok (Kétfarkú Kutya, Momentum) és az egyetlen, valamelyest még komolyan vehető formáció, az LMP. Markáns, karizmatikus, a politika világában valóban helytállni képes vezetője azonban egyiknek sincs.

Vona Gábor épp videobloggerré alakult át, amivel saját imázsát kívánja építeni, egyelőre nem a legszerencsésebben. Valaki szólhatna, hogy pár hónappal a választási bukás után ez az idétlenkedés szavazót nem hoz, és egyáltalán nem kelti komolyan vehető politikus benyomását.

De az is lehet, hogy ez nem is cél: simán csak a meglévő Vona-hívekben (jelentős részük ma már inkább balos) kell megerősíteni, hogy milyen fantasztikus ember. A coelhói, Müller Péter-i idézeteken szocializálódott rajongók, Facebook-kommentelőik körében egyértelműen működnek a hasonlóan sekélyes, hatásvadász megnyilvánulások.

Aztán majd a kellően sok Insta-, Facebook-, Twitter-, YouTube- stb. követővel rendelkező, videoblogjával ráadásul saját adatbázist is felépítő (jól jön a profi MLM-es múlt!) Vona – mint az egyetlen potenciális ellenjelölt – szembeállhat Orbánnal, maga mögé állítva az egész baloldalt, a levitézlett vén komcsiktól az elkényeztetett, a Nagykörúton kívül kizárólag csak Brüsszelbe merészkedő momentumos bohócokig, összegereblyézve mindegyikük szavazótáborát.

Saját politikai karrierje szempontjából tehát nagyon is logikus lépések sorozatát látjuk Vonánál. Korábban eszközként használta a Jobbikot és szavazóit, most pedig a baloldal utolsó reményége ?.

Ami különösen vicces, hiszen korábban épp tőle rettegtek. A politikában és a szerelemben nincs mindig és nincs soha – Antall József szavai örök érvényűek. Vona pedig nagy túlélő?.

Jeszenszky Zsolt

A szerző a Karc FM szerkesztő-műsorvezetője

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
